

Ως την άκρη του ονείρου ...

ΠΕΡΙΤΤΕΤΕΙΕΣ ΣΤΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

«ΩΣ ΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ...»

Περιπέτειες στους πλανήτες των ονείρων

Ο Μάριος είναι δεκάχρονο αγόρι, που μένει σε ένα εξοχικό σπίτι με τους γονείς του και τη δίδυμη αδερφή του, τη Σοφία. Για τη μαμά τους είναι δύο πολύ όμορφα παιδιά. Ο Μάριος για τους φίλους του είναι ο «Κεραυνός», γιατί είναι πολύ γρήγορος. Κάθε βράδυ σκέφτεται την ημέρα του και λέει: «Τι όμορφα που πέρασα σήμερα!» Δε σταματά να ονειρεύεται, να κάνει μελλοντικά σχέδια και να ανακαλύπτει πράγματα που μπορούν στ' αλήθεια να συμβούν. Ύστερα αποκοιμιέται.

Μια νύχτα κι ενώ τα πάντα γύρω του ήταν βυθισμένα στο σκοτάδι, την ησυχία διέκοψε η φωνή της αδερφής του. Σιγά σιγά άρχισαν να εμφανίζονται στο όνειρό του, η φιγούρα της Σοφίας και ένα βασίλειο, το «Βασίλειο του

Ονείρου». Τα δυο αδέρφια στάθηκαν μπροστά από την πύλη του βασιλείου και η πόρτα άνοιξε.

Η Σοφία έκανε ένα βήμα, το πάτωμα άνοιξε κάτω από τα πόδια τους και τα παιδιά έπεσαν πάνω σε ένα μαλακό υλικό, που μετά κατάλαβαν ότι ήταν πλαστελίνη. Ο Μάριος μόλις την πήρε στα χέρια, η πλαστελίνη πήρε τη

μορφή ενός διαστημόπλοιου – αυτό ακριβώς που είχε στο μυαλό του. Μία πινακίδα στο δωμάτιο έγραφε «Το ταξίδι ξεκινά...»

Τότε η Σοφία σκέφτηκε να πλάσουν την πλαστελίνη σε ένα βιβλίο που πετάει, ώστε να φθάσουν οι μικροί μας φίλοι στον πλανήτη «Η Σοφή Βιβλιοθήκη των Γνώσεων».

Μόλις έφτασαν τα παιδιά συνάντησαν, πανύψηλες βιβλιοθήκες, γεμάτες εκατομμύρια μαγικά, γεμάτα γνώση, βιβλία. Τα παιδιά θέλησαν να διαβάσουν κάποια βιβλία, που τους τράβηξαν το ενδιαφέρον, όπως βιβλία γρίφων. Το πρόβλημα ήταν όμως ότι αυτά τα βιβλία ήταν πολύ ψηλά και δεν τα έφταναν. Ξαφνικά τα βιβλία άρχισαν να πετάνε και να κατευθύνονται προς τα παιδιά, που κοιτούσαν έκπληκτα. Αφού τα διάβασαν, πήραν διάφορες γνώσεις, όπως την πιο σημαντική - πώς να σκέφτονται πιο έξυπνα και γρήγορα. Τα παιδιά ενθουσιασμένα αποφάσισαν να συνεχίσουν το ταξίδι τους.

Αυτή τη φορά τόσο ο Μάριος όσο και η Σοφία συμφώνησαν να δώσουν στην πλαστελίνη το σχήμα του μαγικού χαλιού. Ταξίδευσαν πολλή ώρα, ώσπου εμφανίστηκε στον ορίζοντα ένας καταπράσινος πλανήτης.

Ο Μάριος με μία κίνηση των χεριών προσγείωσε το χαλί δίπλα σε μία γαλαζοπράσινη λίμνη. Μόλις κατέβηκαν, το πρώτο πράγμα που άκουσαν ήταν ο καλπασμός αλόγων. Τα δύο αδέρφια τρόμαξαν και κρύφτηκαν πίσω από ένα βράχο. Ο καλπασμός σταμάτησε και τα παιδιά σηκώθηκαν δειλά-δειλά και αυτό που αντίκρισαν τους έκοψε την ανάσα. Μπροστά τους στέκονταν ένας Μονόκερος και ο Πήγασος. Ο Μονόκερος τους καθυσύχασε και τους καλωσόρισε στον Πλανήτη των Μυθικών Ζώων. Τα παιδιά εντυπωσιάστηκαν, που αυτά τα μυθικά ζώα μιλούσαν την ανθρώπινη γλώσσα και καταχάρηκαν, όταν τα άλογα τους πρότειναν να τους ξεναγήσουν. Η χαρά των παιδιών δεν κράτησε πολύ γιατί ξαφνικά τα άλογα σταμάτησαν. Τότε τα παιδιά αντίκρισαν μπροστά τους και ένα τρομερό γκρίζο δράκο με κόκκινα φτερά που έκαιγε και κατέστρεφε το δάσος. Ο Μονόκερος τους ψιθύρισε:

«Αυτός ο δράκος είναι ο Φλόγας. Το σχέδιό του είναι να αφανίσει όλα τα φυτά στον πλανήτη και να φτιάξει το δικό του βασίλειο». Στη συνέχεια ο Πήγασος ζήτησε από τα παιδιά να κόψουν μερικές κληματσίδες. Έτσι, τα άλογα με την βοήθεια των παιδιών προσπάθησαν να δέσουν τον Φλόγα. Στον αγώνα αυτόν, τους ενίσχυσε ο βασιλιάς του πλανήτη, ο Φοίνικας, με τα χρυσοκόκκινα φτερά. Ο Φοίνικας τον τσιμπούσε και τον γρατζουνούσε συνεχώς. Έτσι ο Φλόγας έριξε μία πύρινη δέσμη φωτιάς πάνω στον Φοίνικα, ο οποίος έγινε σκόνη. Τα παιδιά στεναχωρήθηκαν πάρα πολύ για τον φίλο τους. Ξαφνικά συνέβη κάτι αναπάντεχο. Ο Φοίνικας ξαναγεννήθηκε απ' τις στάχτες του και έγινε τόσο μεγάλος που τα φτερά του έκρυβαν τον ήλιο. Ο Φλόγας τρόμαξε και υποχώρησε. Ο βασιλιάς Φοίνικας πλησίασε τα παιδιά, τα ευχαρίστησε

για τη βοήθειά τους και τους ευχήθηκε καλή τύχη στο επόμενο ταξίδι τους.

Αργότερα έδωσαν στην πλαστελίνη τους το σχήμα ενός διθέσιου ποδηλάτου. Έκαναν πετάλι για αρκετή ώρα, ώσπου έφτασαν στον «Πλανήτη των Γρίφων». Η Σοφία είδε έναν παράξενο άνθρωπο, που φορούσε έναν μανδύα μαυροκόκκινο και τον ακολούθησαν. Τον είδαν να μπαίνει σε ένα κάστρο, και να ανοίγει την πόρτα ενός δωματίου, όπου στο κέντρο υπήρχε ένα μεγάλο κόκκινο κουμπί. Εκεί άκουσαν τον μάγο να λέει: «Αν πατήσω το κουμπί θα καταστραφεί ο κόσμος!». Τα παιδιά κρυμμένα πίσω από την πόρτα του δωματίου τον άκουσαν και του φώναξαν: «Δεν σου επιτρέπουμε!». Ο μάγος τους απάντησε: «Για να μην καταστραφεί ο κόσμος, πρέπει να λύσετε δύο γρίφους». Πήρε ένα μεγάλο βιβλίο και άρχισε να διαβάζει: «Με τα χέρια τα σπέρνεις, με το στόμα τα θερίζεις». Ο

Μάριος έξυπνα και γρήγορα απάντησε, σύμφωνα με το βιβλίο των Γρίφων που είχε διαβάσει: «Γράμματα». Ο μάγος δεν πίστευε ότι βρήκαν τον πρώτο γρίφο, έτσι ήθελε να τους δυσκολέψει. Σκέφτηκε λοιπόν, τον πιο δύσκολο γρίφο: «Έχω ένα σεντουκάκι και έχει μέσα κάτι-κάτι, σαν χαθεί το κάτι-κάτι, τι το θες το σεντουκάκι;». Τα παιδιά πράγματι δυσκολεύτηκαν, θυμήθηκαν τον τελευταίο γρίφο και είπαν: «Κεφάλι και μυαλό!». Απότομα με ένα σύννεφο καπνού ο μάγος εξαφανίστηκε από μπροστά τους.

«Και τώρα;» σκέφτεται ο Μάριος καθώς αιωρείται ανάμεσα στους πλανήτες. «Τα είδαμε όλα. Κάπως πρέπει να γυρίσουμε πίσω!» Την προσοχή τους τράβηξε μια διαφορετική λάμψη από πολύ μακριά.

- Σοφία, πάμε να δούμε τι είναι αυτό;
- Ναι!

Όσο πλησιάζουν βλέπουν έναν περίεργο πλανήτη. Είναι επίπεδος και πάνω υπάρχει μόνο ένα τεράστιο χρυσό γκονγκ. «Να το χτυπήσουμε;» ρωτάει η Σοφία. «Νομίζω πως θα μας πάει πίσω στο σπίτι». Ο Μάριος συμφωνεί. Παίρνει ένα τεράστιο σφυρί, που βρίσκεται μπροστά τους και χτυπά δυνατά το γκονγκ. Ένας πολύ δυνατός ήχος ακούστηκε και αμέσως αρχίζει μέσα από αυτό να δημιουργείται μία δίνη. Ο Μάριος πιάνει την αδερφή του από το χέρι και πηδούν μέσα στην φωτεινή δίνη. Ενώ στροβιλίζονται μέσα στη δίνη, όλα γύρω τους μοιάζουν πολύχρωμα.

Ο Μάριος χωρίς να το καταλάβει βρίσκεται στο κρεβάτι του και αναρωτιέται αν βρίσκεται στην πραγματικότητα. Η μαμά του, του λέει: «Μάριε, σήκω να πάμε στο σχολείο!». Τα συναισθήματά του είναι

ανάμεικτα. Νιώθει χαρούμενος, που έζησε αυτήν την εμπειρία και έμαθε τόσα πολλά πράγματα. Από την άλλη είναι λυπημένος, γιατί όλα αυτά ήταν ένα όνειρο και όχι η πραγματικότητα. «Να μη σταματάς να ονειρεύεσαι», λέει στον εαυτό του και ετοιμάζεται για το σχολείο.

**Η συγγραφική ομάδα
του**

Δ2 τμήματος του 6^{ου} Δημοτικού Σχολείου Βύρωνα

- Αρώνη Δανάη
- Κοσκινά Νάσια
- Κωτούλας Ιάσοντας
- Λεβέντη Εβελίνα
- Παρασκευοπούλου Μαρία

Συντονιστής εκπαιδευτικός: Λιακόπουλος Ηλίας